

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL·LABORACIÓ DE

HORARI D'HIVERN
Del 12 de setembre al 20 de juny

de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
dissabtes, d'11 h a 14 h i de 17 h a 19 h
diumenges, d'11 h a 14 h

HORARI D'ESTIU
Del 21 de juny a l'11 de setembre

De dimarts a divendres de 10h a 13h i de 17h a 19h
Dissabtes d'11h a 14h i de 17h a 19h
Diumenges d'11h a 14h

DIES DE TANCAMENT
1 i 6 de gener, 6 i 8 d'abril, 1 de maig, 24 de juny i 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU
L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

**INFORMACIÓ AMICS DE L'ESPAI GUINO VART I
CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP**
Telèfon 973 39 09 04 - A/e: info@espaiquinovart.es

PATROCINA

Plaça del Mercat, s/n Tel | Fax: 973 39 09 04
25310 Agramunt A/e: info@espaiquinovart.es

ESPAI
GUINO VART
AGRAMUNT
L'URGELL, LLEIDA

Mireia c. Saladrigues
AKRON

Cicle **Impossibilitats,**
supervivències extremes en art
impossibilitats.wordpress.com

27 novembre 2011 | 13 febrer 2012

Agramunt (Lleida)

La pràctica artística de Mireia c. Saladrígues està plenament dedicada a l'estudi del públic, les vies de recepció i les condicions a les quals s'exposa l'espectador mitjançant metodologies i procediments que molt sovint qüestionen els límits del llenguatge de l'art. A mode de *leitmotiv*, els seus processos de treball parteixen d'una dinàmica complexa i orgànica que, més enllà de la seva formalització expositiva, en ocasions utilitza mecanismes i codis que responen a disciplines més pròpies de les ciències socials, tot intervenint en cadascun dels seus projectes com un exercici crític que concentra tota la seva intensitat en el coneixement que aporta i genera el seu treball.

Alguns exemples recents d'aquestes investigacions són «El seu museu» i «Radicalment emancipat(s)» (2011), dos projectes que, des de diferents punts de vista, aborden la normativització de la recepció artística centrant-se en l'individu i en la seva subjectivitat. En aquest cas, «AKRON», la proposta específica que es planteja per a l'Espai Guinovart, parteix d'una anàlisi minuciosa sobre com es condiona la recepció artística i cultural no tant des de l'individu o el receptor, sinó des del punt de vista d'una superestructura política i ideològica de control que condiona el pensament dels espectadors i, per tant, modela una societat.

Així, doncs, «AKRON», l'última proposta del cicle «Impossibilitats», es planteja com un exercici i una intervenció fidel al títol d'aquest, que per si mateixa ja es presenta des del primer moment com una proposta que no sabem si es podrà assolir. D'una banda, té l'objectiu de rescatar i posar en funcionament un antic projector cinematogràfic de més de cent anys d'antiguitat que, en comptes d'usar una làmpada de xenó com els actuals, emetia el feix de llum amb barres de carbó. De l'altra, vol que aquest, en el seu últim passí, es traïxi a si mateix per projectar material que mai no va poder ser visionat durant les seves sessions, atès que aquesta màquina, avui part del Museu Etnològic Municipal d'Agramunt, va pertànyer en el seu moment a Acció Catòlica.

«AKRON» (l'antiga marca de les barres de carbó amb les quals el projector cinematogràfic emet la llum) es presentarà a l'Espai Guinovart amb un mapa conceptual. Aquest, creant un espai envoltant a la sala, servirà de marc per a les projeccions alhora que de condensador del corpus ideològic de la proposta, en la qual es veuran bolcats tant els processos de treball i recerca com els conceptes que es vagin generant durant la producció del projecte. Un exercici a mode d'heroïcitat o de gesta que ha reunit diferents professionals i aficionats sense els coneixements dels quals no hagués estat possible tirar endavant aquesta proposta; un exemple fidel de pràctica artística d'absolut context específic que remarca amb línies clarament definitòries, al meu entendre, el principi d'*impossibilitat*.

La pràctica artística de Mireia c. Saladrígues está plenamente dedicada al estudio del público, las vías de recepción y las condiciones a las que se expone el espectador mediante metodologías y procedimientos que muy a menudo cuestionan los límites del lenguaje del arte. A modo de *leitmotiv*, sus procesos de trabajo parten de una dinámica compleja y orgánica que, más allá de su formalización expositiva, en ocasiones utiliza mecanismos y códigos que responden a disciplinas más propias de las ciencias sociales, interviniendo en cada uno de sus proyectos como un ejercicio crítico que concentra toda su intensidad en el conocimiento que aporta y genera su trabajo.

Algunos ejemplos recientes de estas investigaciones son «Su museo» y «Radicalmente emancipado(s)» (2011), dos proyectos que, desde diferentes puntos de vista, abordan la normativización de la recepción artística centrándose en el individuo y en su subjetividad. En este caso, «AKRON», la propuesta específica que se plantea para el Espai Guinovart, parte de un análisis minucioso sobre cómo se condiona la recepción artística y cultural no tanto desde el individuo o el receptor, sino desde el punto de vista de una superestructura política e ideológica de control que condiona el pensamiento de los espectadores y, por tanto, modela una sociedad.

De este modo, «AKRON», la última propuesta del ciclo «Imposibilidades», se plantea como un ejercicio y una intervención fiel al título de éste, que por sí misma ya se presenta desde el primer momento como una propuesta que no sabemos si se podrá lograr. Por un lado, tiene el objetivo de rescatar y poner en funcionamiento un antiguo proyector cinematográfico de más de cien años de antigüedad que, en vez de usar una lámpara de xenón como los actuales, emitía el haz de luz con barras de carbón. Por el otro, quiere que este, en su último pase, se traicione a sí mismo para proyectar material (metros descartados por la dictadura o una película rodada por un anarquista durante la Guerra Civil) que jamás pudo ser visionado durante sus sesiones, dado que esta máquina, hoy parte del Museo Etnológico Municipal de Agramunt, perteneció en su momento a Acción Católica.

«AKRON» (la antigua marca de las barras de carbón con las que el proyector cinematográfico emite la luz) se presentará en el Espai Guinovart con un mapa conceptual. Este, creando un espacio envolvente en la sala, servirá de marco para las proyecciones a la vez que de condensador del corpus ideológico de la propuesta, en que se verán volcados tanto los procesos de trabajo e investigación como los conceptos que se vayan generando durante la producción del proyecto. Un ejercicio a modo de heroicidad o de gesta que ha reunido a diferentes profesionales y aficionados sin cuyos conocimientos no hubiese sido posible tirar adelante esta propuesta; un ejemplo fiel de práctica artística de absoluto contexto específico que remarca con líneas claramente definitorias, a mi entender, el principio de *imposibilidad*.

Mireia c. Saladrígues has geared her entire artistic practice towards the study of audiences, channels of reception, and the conditions that the spectator is exposed to, drawing on methodologies and procedures that often question the limits of the language of art. In a kind of leitmotiv, her work processes are generated through a complex and organic dynamic that goes beyond formalising ideas in exhibition form, which sometimes includes mechanisms and codes from the social sciences and becomes part of each of her projects in the form of a critical exercise that concentrates its full intensity in the knowledge that is contributed and generated by her work.

Two recent examples of these analyses are the projects Her Museum and Radically emancipated (2011), which take different points of view to explore the standardisation of artistic reception, focusing on the individual and his or her subjectivity. In «AKRON», the new project specifically conceived for Espai Guinovart, Saladrígues starts from a detailed study on how artistic and cultural reception is conditioned, not so much by the individual or receiver, but from the point of view of a political and ideological superstructure of control that conditions the thinking of spectators and thus shapes a society.

As such, «AKRON», the latest project in the Impossibilitats program, is conceived as an exercise and an intervention that fits the theme of "impossibilities" perfectly, and, from the outset, poses a challenge that we don't know whether we will be able to achieve. On one hand, the project aims to recover and restore to working order an old film projector dating back over a hundred years, which, instead of using a xenon lamp like today's projectors, used carbon rods to emit the beam of light. Moreover, in its last screening, it will betray itself by projecting material that was never screened at the sessions of the time because this machine, which is now part of the Agramunt Municipal Museum of Ethnology, originally belonged to the Roman Catholic association Acció Catòlica.

«AKRON»— the brand name of the carbon bars that the film projector used for emitting light — will be presented at Espai Guinovart along with a conceptual map. Creating an immersive space in the exhibition room, this map will contextualise the projections as well as encapsulating the ideological foundations of the project, bringing together the working processes and research as well as the concepts that arise during the production phase. An exercise in the form of a heroic deed or exploit that draws together professionals and amateurs from different fields, whose knowledge has been essential for bringing this project to fruition. A true example of a totally context-specific artistic practice that, in my view, clearly outlines the principle of impossibility.

AGRAÏMENTS / AGRADECIMIENTOS / ACKNOWLEDGEMENTS: Vicenç Armaches, Josep Bonjoch, Uwe Bruck, Manel Gómez, Vicenç Loscos, Joan Llenas, Miquel Ribera, M. Llorenç Utgés, Ajuntament d'Agramunt, Museu Etnològic Municipal d'Agramunt.

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Mireia c. Saladrígues
AKRON

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge dia 27 de novembre a les 12.30 h.

L'exposició romandrà oberta del 27 de novembre de 2011 al 13 de febrer de 2012.

El cicle «**Impossibilitats, supervivències extremes en art**» proposa diferents manifestacions inusuals que mesuren i fan visibles uns propòsits i uns esdeveniments en què l'assaig i l'error protagonitzen -en la majoria dels casos- una presència principal en el treball en art.

Cicle a cura de Jordi Antas

<http://impossibilitats.wordpress.com>

Amb la col·laboració:

HANGAR.
ORG